

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/23/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6715204217
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Danica Kočíčková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6715204217.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Danice Kočíčkovej a sudcov JUDr. Renáty Deákovej a JUDr. Zity Nagypálovej ako členov senátu, v právnej veci žalobcu SLOVENSKÁ REPUBLIKA - LESY Slovenskej republiky, š. p. Banská Bystrica, Námestie SNP 8, 975 66 Banská Bystrica, IČO: 36 038 351, zastúpeného: JUDr. Irena Sopková, s. r. o., Dvořákovo nábrežie 7529/4E, 811 02 Bratislava, proti žalovanému: Z. P., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom X. nad V. XXX, XXX XX V. G., zastúpeného Ondrejka & Partners, s. r. o. advokátska kancelária, J. Kozáčka 5, 960 01 Zvolen, o určenie vlastníckeho práva, o odvolaní žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 6C/130/2015-387 zo dňa 2. decembra 2019, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým súd prvej inštancie žalobu zamietol, m e n í tak, že výlučným vlastníkom v podiele X/X parcely registra „E“, evidovanej na mape určeného operátu č. XXXX/XXX o výmere XXX.XXX m² - lesné pozemky, zapísanej na LV č. XXXX, katastrálne územie X., obec X., okres O. je Slovenská republika.

II. Žalovaný je p o v i n ý nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100% do 3 dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania.

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu zamietol (výrok I.). O trovách konania rozhodol okresný súd tak, že žalobcovi priznáva náhradu trov konania pred súdom druhej inštancie voči žalovanému v rozsahu 100 %, ktoré je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi v lehote 15 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia o výške náhrady trov konania (výrok II.) a tak, že žalovanému priznáva voči žalobcovi náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie v rozsahu 100 %, ktoré je povinný žalobca zaplatiť žalovanému v lehote 15 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia o výške náhrady trov konania (výrok III.).

1.1 V odôvodnení predmetného rozsudku okresný súd uviedol, že žalobca sa žalobou podanou voči žalovanému domáhal určenia vlastníckeho práva k pozemku špecifikovanému v petite žaloby, čo odôvodnil tým, že sa ako vlastník nehnuteľnosti špecifikovanej v petite žaloby domáha v zmysle ust. § 126 zákona č. 40/1964 Zb., Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“) ochrany svojho vlastníckeho práva proti tomu, kto do jeho vlastníckeho práva neoprávnene zasahuje. Vlastnícke právo k predmetnej nehnuteľnosti odvodil žalobca od Kúpnej zmluvy uzatvorenej dňa XX. XX. XXXX medzi Československým štátom zastúpeným ONV v X. na strane kupujúceho a K. S. s manželkou S. S., rodenou H. na strane predávajúcich, predmetom ktorej bol okrem iných nehnuteľností aj prevod vlastníckeho práva k predmetnému pozemku za účelom plnenia úloh štátu v dôležitej vodohospodárskej oblasti v povodí rieky F. za kúpnu cenu XXX XXX H., ktorá bola podľa tvrdenia žalobcu v žalobe predávajúcim vyplatená, o čom predložil žalobca ako listinný dôkaz platobný výmer Pôd. XX/

XXXX zo dňa 29. 06. XXXX. Ako vlastník predmetného pozemku je však v katastri nehnuteľností zapísaný žalovaný, ktorý svoje vlastnícke právo k predmetnému pozemku odvodzuje od kúpnej zmluvy uzatvorenej dňa 12. 12. 2012 so sestrami M. V., D. N., S. H., S. H. a F. N., ktoré zdedili predmetný pozemok v dedičskom konaní po poručiteľovi K. S., ich otcovi, ktorý vystupoval pri uzatváraní Kúpnej zmluvy zo dňa 22. 06. XXXX na strane predávajúcich.

1.2 Žalovaný žiadal žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Vo vyjadrení k žalobe zo dňa 18. 09. 2015 vo vzťahu k právnym a skutkovým tvrdeniam žalobcu uviedol, že Kúpna zmluva zo dňa 22. 06. XXXX, uzavretá medzi K. S. a jeho manželkou S. S., rod. H. ako predávajúcimi a Československým štátom ako kupujúcim, je neplatná, a to z nasledovných dôvodov, (ktoré v texte vyjadrenia ďalej rozvinul):

- 1) kúpna zmluva bola uzavretá v tiesni
- 2) K. S. kúpnu zmluvu nepodpísal, kúpna zmluva bola podpísaná za jeho osobu jeho manželkou S. S.
- 3) predmet kúpy nemohol K. S. a S. S. predať, pretože neboli ako predávajúci vlastníckmi predmetu kúpy
- 4) kúpna zmluva nikdy nenadobudla účinnosť
- 5) kúpna zmluva je neplatná pre neurčitosť
- 6) kúpna cena dohodnutá v kúpnej zmluve nebola predávajúcim vyplatená
- 7) kúpna zmluva nebola registrovaná štátnym notárstvom.

Zároveň žalovaný vo vyjadrení zo dňa 18. 09. 2015 uviedol, že ak by aj neboli v konaní preukázané jeho vyššie uvedené tvrdenia, týkajúce sa neplatnosti Kúpnej zmluvy zo dňa 22. 06. XXXX, tak vlastnícke právo k predmetnej nehnuteľnosti nadobudol vydržaním. V priebehu konania pred súdom prvej inštancie žalovaný opakovane tvrdil, že predmetná kúpna zmluva bola uzavretá v tiesni, za nápadne nevýhodných podmienok, pretože hodnota nehnuteľností uvedená v kúpnej zmluve bola nesprávne stanovená (ktoré tvrdenie preukazoval žalovaný Znaleckým posudkom č. X/XXXX, vypracovaným znalcom F. Z. Y., v záveroch ktorého stanovil znalec oproti kúpnej cene dojednanej v predmetnej kúpnej zmluve vo výške 139.046,- Kčs, kúpnu cenu na cca 250.000,- Kčs), pričom argumentoval tým, že sa vo vzťahu k predávajúcim jedná o značný finančný neprospech. Ďalej žalovaný argumentoval tým, že z obsahu Kúpnej zmluvy zo dňa 22. 06. XXXX jednoznačne vyplýva, že dotknutá nehnuteľnosť mala byť vykúpená na osobitné určenie, a to na plnenie úloh vo vodohospodársky dôležitej oblasti v povodí rieky F. - na vodohospodársku výstavbu. Účel predaja a dôvod „výkupu“ uvedeného pozemku v prospech štátu však nikdy nebol podľa žalovaného dodržaný, pretože už o 3 mesiace po uzavretí predmetnej kúpnej zmluvy - dňa 05.09. XXXX Okresný národný výbor v X. svojim rozhodnutím odňal poľnohospodárskej výrobe pozemky tvoriace predmet kúpy a dal súhlas na zmenu kultúry na les, „aj napriek tomu, že lesné pozemky to boli už predtým, čo vyplynulo z lesohospodárskych plánov, kde sa už v tom čase konštatuje, že ide o lesný porast starý cca 80 rokov“. V ďalšom žalovaný poukazoval na to, že žalobca v priebehu konania nevyvrátil jeho tvrdenie, že druhá predávajúca S. S., rod. H. nemohla previesť vlastnícke právo k predmetnému pozemku, pretože jej nesvedčalo právo disponovať s predmetnou nehnuteľnosťou ako vlastníkovi či spoluvlastníkovi dotknutej nehnuteľnosti. To, že žalobca mal byť radou MNV v X. zabezpečený o tom, že zmluvu uzatvára so skutočnými vlastníckmi podľa žalovaného neobstojí, pretože vlastníctvo je potrebné legitimizovať náležitým a právnym poriadkom upraveným spôsobom.

1.3 Okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku ďalej uviedol, že žalovaný v rámci svojej procesnej obrany proti žalobou uplatnenému nároku žalobcu v priebehu konania opakovane tvrdil, že žalobca nepreukázal, že kúpna cena bola predávajúcim vyplatená, pretože platobný poukaz Pôd. XX/XX-rozpoč. zo dňa 29. júna XXXX, ktorý ako dôkaz o vyplatení kúpnej ceny predávajúcim predložil žalobca nepreukazuje, že predávajúci v ňom uvedenú sumu skutočne prevzali, resp. že im bola pripísaná na účet v banke. Žalovaný ďalej spochybnil argumentáciu žalobcu, že vlastnícke právo k predmetnej nehnuteľnosti mu vyplýva z kúpnej zmluvy uzatvorenej v roku XXXX, pretože žalobca o predmetnej kúpnej zmluve do roku 2013 podľa žalovaného ani len netušil, čo vo svojej výpovedi nepriamo podľa žalovaného potvrdila svedkyňa Ing. M. X.. O tejto skutočnosti žalobca podľa žalovaného nevedel ani v roku 2005, keď sa robila ROEP, a to napriek tomu, že v komisii ROEP sedel aj zástupca žalobcu. V nadväznosti na uvedené žalovaný uviedol, že žalobca ani len netušil že je vlastníkom dotknutej nehnuteľnosti ani v roku 2010, keď ako nájomca uzatváral so spoluvlastníkmi dotknutej nehnuteľnosti - právnymi predchodkyňami žalovaného - ako prenajímateľkami nájomné zmluvy, pričom tieto nájomné zmluvy dokonca koncipoval. Žalobca svoje užívacie právo odvodzoval podľa žalovaného len od príslušných ustanovení Zákona o lesoch (zákon č. 326/2005 Z. z.), v zmysle ktorého zákona žalobca ako užívateľ lesných pozemkov a lesných porastov vystupoval v pozícii hospodára a keď došlo k novej právnej úprave nájmu, užívania a obhospodarovania lesných pozemkov v roku 2010, uzavrel

v intenciách novej právnej úpravy nájomné zmluvy s právnymi predchodcami žalovaného. Žalobca sa začal cítiť byť vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti až v roku 2013, keď ho žalovaný požiadal o vydanie pozemkov. Dovtedy žalobca vlastnícke právo žalovaného ani jeho právnych predchodcov nenamietal, čo tiež nepriamo potvrdila podľa žalovaného vypočúvaná svedkyňa. V uvedenej súvislosti poukázal žalovaný na to, že ak mal žalobca vnútorné presvedčenie o tom, že je vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti, tak bolo úplne nelogické, aby uzatváral ako vlastník nájomné zmluvy s nevlastníkmi. Ak bol žalobca podľa žalovaného presvedčený o tom, že predmetné lesy a lesné porasty a súvisiacu pôdu vlastní, mal kontinuálne pokračovať v ich obhospodarovaní a užívaní. Naopak, sám si v roku 2010 „prenajal“ predmetný pozemok od jeho spoluvlastníkov uvádzaných na liste vlastníctva.

1.4 V nadväznosti na uvedené žalovaný v rámci svojej procesnej obrany ďalej tvrdil, že on nadobudol predmetný pozemok na základe kúpnej zmluvy zo dňa 12. 12. 2012, pričom vklad vlastníckeho práva bol povolený príslušným správnym orgánom dňa 24. 01. 2013. Pri uzatváraní kúpnej zmluvy vychádzal z údajov uvedených na LV č. XXXX, kde boli ako podieloví spoluvlastníci zapísané sestry M. V., D. N., S. H., S. H. a F. N.. Skôr ako uzavrel kúpnu zmluvu dňa 12. 12. 2012 oboznámil sa s nájomnými zmluvami, ktoré mali uzavreté sestry M. V., D. N., S. H., S. H. a F. N. so žalobcom a keďže nájomné zmluvy boli obsahovo koncipované samotným žalobcom, bol bez akýchkoľvek pochybností presvedčený o tom, že zápis vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností v ich prospech (v prospech prenajímateľov) je legitímny a zodpovedajúci tak skutkovému ako aj právnemu stavu. O tom, že by nemal byť vlastníkom dotknutej nehnuteľnosti sa dozvedel až dorúčením listu žalobcu dňa 25. 10. 2013, pričom voči tvrdeniam uvádzaným v predmetnom liste namietal a svoje legitímne nadobudnuté vlastnícke právo si bránil a bráni.

1.5 Okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že v poradí prvým rozsudkom vydaným v tejto veci žalobu zamietol, čo odôvodnil tým, že „v zákonom ustanovení § 490 ods. 2 v znení účinnom v čase uzavretia kúpnej zmluvy (22. 06. XXXX) medzi predávajúcim K. S. a manželkou S., rod. H., na strane predávajúcich a Československým štátom v zastúpení ONV X. ako kupujúcim, viazal zákon platnosť kúpnej zmluvy, predmetom ktorej bol poľnohospodársky (lesný) pozemok na vydanie rozhodnutia v zmysle príslušných ustanovení Správneho poriadku (zákona č. 71/1967 Zb.), ktorým bol súhlas Okresného národného výboru v X.. Predmetná kúpna zmluva je absolútne neplatná z dôvodu absencie súhlasu ONV. Na základe absolútne neplatného právneho úkonu nemohlo dôjsť legálnym spôsobom k nadobudnutiu vlastníckeho práva Československým štátom, pričom podľa okresného súdu nepostačoval len akýsi súhlas dopísaný perom alebo mechanickým písacím strojom opatrený pečiatkou a podpisom príslušného pracovníka ONV, ale bolo potrebné vydanie správneho rozhodnutia podľa Správneho poriadku“. V poradí prvom odvolacom konaní vedenom na základe odvolania žalobcu odvolací súd uznesením č. k. 13Co/472/2016-198 dňa 29. 03. 2019 rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V zrušujúcom uznesení odvolací súd, okrem iného uviedol, že „z obsahu citovaného ust. § 490 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31. 03. 1983 je zrejmé, že pre zmluvu o prevode poľnohospodárskeho (lesného) pozemku zo súkromného vlastníctva na štát, čo je aj tento prípad, bol v inkriminovanom čase potrebný súhlas okresného národného výboru; spôsob a forma udelenia súhlasu z ustanovenia § 490 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31. 03. 1983 nevyplývala. Okresný súd v súvislosti s vyriešením otázky súhlasu vychádzal z rozhodnutia Krajského súdu v Žiline sp. zn. 23Sp/3/2011 zo dňa 27. 05. 2011, ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 10Sžr/105/2011 zo dňa 28. 03. 2012 potvrdil. V predmetnom rozsudku sa vo vzťahu k udeleniu súhlasu uvádza, že Občiansky zákonník v ustanovení § 490 ods. 2 v znení účinnom v roku 1974 viazal platnosť zmluvy o prevode alebo nájme poľnohospodárskeho (lesného) pozemku na vydanie rozhodnutia podľa Správneho poriadku, teda zákona č. 71/1967 Zb., ktorým je súhlas okresného národného výboru. Napriek uvedenému názoru obsiahnutému v citovanom rozhodnutí najvyššieho súdu vydanom v správnom súdnictve, z ktorého okresný súd pri svojich záveroch vychádzal, dospel odvolací súd k záveru, že odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu nie je vecne správny, a to z toho dôvodu, že ak by zákonodarca v ustanovení § 490 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31. 03. 1983 a súčasne v znení účinnom v čase uzatvorenia predmetnej kúpnej zmluvy, vyžadoval udelenie súhlasu vo forme samostatného správneho aktu vydaného v správnom konaní podľa zákona č. 71/1967 Zb., bol by to výslovne do ustanovenia § 490 ods. 2 Občianskeho zákonníka zakotvil. Pokiaľ tak neurobil znamená to, že formu udelenia súhlasu ponechal na okolnostiach konkrétneho prípadu, pričom súhlas uvedený priamo na zmluve, tak ako to je v predmetnom prípade, možno považovať za taký, ktorý spĺňa požadované náležitosti, pretože je z jeho obsahu zrejmé, kto ho udelil, je tam meno, podpis a pečiatka a tiež za

taký, ktorý požiadavke ustanovenia § 490 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31. 03. 1983 vyhovuje. V nadväznosti na uvedené odvolací súd uviedol, že rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10Sžr/105/2011 zo dňa 28. 03. 2012 nemožno vzhľadom na definíciu ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu uvedenú v uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/29/2017 zo dňa 24. 01. 2018, uverejnenom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č. 8/2018 považovať za súčasť ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vo vzťahu k interpretácii ustanovenia § 490 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31. 03. 1983 a vyvodíť z neho ako z ustálenej rozhodovacej praxe záver, že pokiaľ príslušný Okresný národný výbor neudelil súhlas s uzavretím zmluvy o prevode poľnohospodárskeho (lesného) pozemku zo súkromného vlastníctva na štát vo forme samostatného rozhodnutia vydaného v správnom konaní podľa zákona č. 71/1967 Zb., tak takáto zmluva nenadobudla účinnosť či dokonca platnosť (ako uviedol v odôvodnení odvolaním napadnutého rozhodnutia okresný súd), a preto na jej základe nemohlo dôjsť k prevodu vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam z manželov S. na Československý štát, zastúpený ONV v X.. Z uvedeného je zrejmé, že pokiaľ súd prvej inštancie zistený skutkový stav, súčasťou ktorého bolo zistenie, že priamo na zmluve zo dňa 22. 06. XXXX sa nachádza súhlas Okresného národného výboru vyhodnotil tak, že okresný národný výbor neudelil súhlas s uzavretím predmetnej zmluvy zo dňa 22. 06. XXXX a následne predmetnú zmluvu z uvedeného dôvodu posúdil ako neúčinnú a neplatnú, a teda takú, na základe ktorej nemohlo dôjsť k prevodu vlastníckeho práva k v nej uvedeným nehnuteľnostiam z manželov S. na Československý štát, tak možno odvolacie námietky žalobcu považovať za opodstatnené“. Zároveň odvolací súd uložil okresnému súdu s čím sa má v ďalšom konaní po zrušení v poradí prvého žalobu zamietajúceho rozsudku a po vrátení veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, zaoberať.

1.6 V poradí druhým rozsudkom vydaným v tejto veci (t. j. rozsudkom, ktorý je predmetom tohto odvolacieho konania) okresný súd žalobu opätovne zamietol. V odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku poukázal okresný súd na ust. § 126 ods. 1, § 129 ods. 1, § 130 ods. 1, § 134 ods. 1, 3 a 4 zákona č. 40/1964 Zb., Občianskeho zákonníka a na článok 20 ods. 1 Ústavy SR a uviedol, že vykonal dokazovanie a na základe vykonaného dokazovania zistil, že pozemok parcela č. 3453a/42 o výmere 37 katastrálnych jutár bol pôvodne zapísaný v pozemnoknižnej vložke č. XXXX pre katastrálne územie S. ako vlastníctvo K. S. v jednej polovici a S. S., rodenej N. v jednej polovici; a to „titulom kúpy Čd XXXX/XXXX zo dňa 03. 02. 1933“. Kúpnu zmluvou, ktorá bola uzavretá dňa 22. 06. XXXX medzi K. S. (synom K. S. a S. S., rod. N.) a jeho manželkou S. S., rodenou H., došlo k predaju predmetnej nehnuteľnosti (zapísanej v PK vložke č. XXXX ako parcela č. XXXXa/XX o výmere XX katastrálnych jutár) Československému štátu za účelom plnenia úloh v štátnej vodohospodárskej dôležitej oblasti, ktorou bolo povodie rieky F.. Kúpna cena dohodnutá vo výške 139.046,- Kčs bola podľa tvrdenia žalobcu predávajúcim vyplatená, ktorú skutočnosť preukazoval žalobca listinným dôkazom - platobným poukazom Pôd. XX/XXXX zo dňa 29. 06. XXXX. Rozhodnutím zo dňa 05. 09. XXXX Okresný národný výbor v X., odbor poľnohospodárstva, lesníctva a lesného hospodárstva rozhodol tak, že predmetná nehnuteľnosť sa vyhlasuje za súčasť lesného fondu, podľa zákona č. 53/1966 Zb. sa odníma poľnohospodárskej výrobe a dáva sa súhlas „na zmenu kultúry na les“. Z obsahu žalobcom predloženého „Vyrozumienia o urobení zápisu v evidencii nehnuteľností podľa § 6 ods. 4 vyhlášky č. 23/1967 Zb. zo dňa 07. 12. XXXX“, okresný súd zistil, že v evidencii nehnuteľností obce Látka bol vykonaný zápis na základe listiny PLVH-XXX/XX v prospech Československého štátu, Štátne lesy, národný podnik, lesný závod Lučenec na liste vlastníctva č. XX. V dotknutom katastrálnom území prebehla neskôr ROEP, pričom „neboli rešpektované právoplatné listiny, ktoré svedčali o zmene vlastníctva pôvodných vlastníkov v prospech Československého štátu“. K zápisu vlastníckeho práva k predmetnej nehnuteľnosti na dedičov po nebohom K. S. došlo v dôsledku nesprávneho postupu orgánu, ktorý vykonával ROEP, následkom ktorej skutočnosti bolo to, že vlastnícke právo k predmetnej nehnuteľnosti nadobudli dedením po K. S. v dedičskom konaní jeho dedičia, a to aj napriek tomu, že predmetná nehnuteľnosť už nemala byť v čase dedičského konania po K. S. predmetom dedičstva. Následne dedičia po K. S. odpredali predmetnú nehnuteľnosť žalovanému kúpnu zmluvou zo dňa 12. 12. 2012, zavkladovanou pod V XXXX/XX-XX/XXXX. Žalobca sa s odkazom na zákonné ustanovenie § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka domáhal určenia vlastníckeho práva v domnení, že žalovaný do jeho vlastníckeho práva neoprávnene zasahuje, pretože v súčasnosti sa dotknutá nehnuteľnosť nachádza v právnej a faktickej moci iného než toho, kto je podľa tvrdenia žalobcu jej skutočným vlastníkom. V nadväznosti na uvedené okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku odcitoval čl. 20 Ústavy SR, podľa ktorého „každý má právo vlastníť majetok a vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu“ a uviedol, že „aj keď Občiansky zákonník explicitne neupravuje všeobecný spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam od nevlastníka,

iba na základe dobrej viery nadobúdateľa, s výnimkou vydržania, nemožno bezvýnimočne tvrdiť, že samotná absencia vlastníckeho práva prevodcu (dominum auctoris) povedie automaticky k neplatnosti zmluvy o prevode vlastníckeho práva“. V nadväznosti na uvedené poukázal okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS/549/2015 a na nález Ústavného súdu ČR sp. zn. III. ÚS/247/14 zo dňa 28. 01. 2016, kde ústavný súd uviedol, že nadobúdateľovi vlastníckeho práva, pokiaľ toto právo nadobudol v dobrej viere, musí byť poskytovaná široká ochrana, pretože v opačnom prípade, by si nikto nemohol byť istý svojím vlastníctvom, čo by bolo v rozpore so zásadou právneho štátu. V uvedenej súvislosti okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku zdôraznil, že princíp dobrej viery, chrániaci účastníkov súkromnoprávných vzťahov je jedným z kľúčových prejavov princípu právnej istoty odvíjajúceho sa od princípu právneho štátu. Z hľadiska poskytnutia ústavnoprávnej ochrany musí byť postavené na rovnakú úroveň vlastnícke právo pôvodného vlastníka nehnuteľnosti s vlastníckym právom nového nadobúdateľa nehnuteľnosti na základe dobrej viery. V uvedenej súvislosti okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku ďalej uviedol, že v tomto prípade došlo ku stretu/vzájomnej kolízii dvoch ústavných princíпов, a to princípu ochrany dobrej viery nového nadobúdateľa vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, ktorý bol pri nadobúdaní vlastníckeho práva dobromyseľný s princípom ochrany vlastníckeho práva pôvodného vlastníka s prihliadnutím na zásadu nemo plus iuris ad alium tranferre potest quam ipse habet (nikto nemôže previesť na iného viac práv ako sám má). S poukazom na uvedené mal okresný súd za to, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno, nepreukázal, že mu patrí vlastnícke právo k predmetu sporu a preto žalobu zamietol. Stotožnil sa pritom „s mnohými právnymi argumentami žalovaného“, predovšetkým s tým, že žalobca nepreukázal, že predmetnú kúpnu zmluvu uzatvorila S. S., rodená H., nar. XX. XX. XXXX lege artis, pretože S. S., rodená H., nemohla ako nevesta nebohého poručiteľa (svokra) nadobudnúť spoluvlastnícky podiel k nehnuteľnostiam uvedeným v článku I. kúpnej zmluvy zo dňa 22. 06. XXXX vzhľadom k tomu, že nespádala do okruhu dedičov. Žalobca tiež podľa okresného súdu nepreukázal, že kúpna cena dohodnutá v kúpnej zmluve a uvádzaná v platobnom poukaze Pôd. 18/73-rozpoč. zo dňa 29. júna XXXX sa reálne dostala do fyzickej dispozície príjemcov (K. S. a manželka S., rodená H.), aj keď je podľa okresného súdu nepravdepodobné, že by sa (ak by im uvedená suma nebola poukázaná na účet v peňažnom ústave) nedomáhali jej výplaty, a to aj v súdnom spore. V neposlednom rade mal okresný súd za to, že žalovaný nadobudol vlastnícke právo vydržaním so započítaním si vydržacej doby svojich právnych predchodcov - osôb, od ktorých nadobudol kúpou sporné nehnuteľnosti. V konaní nebolo podľa okresného súdu vyvrátené alebo opakom preukázané, že právni predchodcovia žalovaného, ako aj ostatné ascendentné skupiny neboli presvedčené o tom, že sú legitímnymi vlastníkmi dotknutých nehnuteľností. Ak boli v evidencii nehnuteľností ako vlastníci vedení právni predchodcovia žalovaného a žalovaný si v čase pred uzavretím kúpnej zmluvy s náležitou opatrnosťou zisťoval, kto je vlastníkom tejto nehnuteľnosti a kto bol vlastníkom tejto nehnuteľnosti pred osobami, od ktorých mal nadobudnúť kúpnu zmluvou dotknutú nehnuteľnosť a pokiaľ mal žalovaný k dispozícii nájomné zmluvy, ktoré obsahovo vytváral štát, nemal podľa okresného súdu dôvod pochybovať o tom, že kupuje nehnuteľnosť od osôb, vo vzťahu ku ktorým si v minulosti nikto nerobil a ani nerobí nárok titulom vlastníctva. Naopak štát bol podľa okresného súdu nedbanlivým vlastníkom, pretože za obdobie viac ako 40 rokov nebol schopný vyznačiť si svoje vlastníctvo v príslušnej evidencii nehnuteľnosti. „Všetky iné tvrdenia a právnu argumentáciu produkovanú právnou zástupkyňou žalobcu okresný súd odmietol, pretože kto, ak nie štát má úzkostlivo dbať o svoje práva a realizovať ich výkon na základe legality a oficiality“. Z uvedeného dôvodu podržal okresný súd, tak ako uviedol v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku, „stranu slabšej strane sporu a žalobu zamietol“.

2. Proti predmetnému, v poradí druhému rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým súd prvej inštancie žalobu zamietol sa žalobca odvolal a do výroku II. „o trovách konania žalobcu voči žalovanému pred súdom druhej inštancie“ sa odvolal aj žalovaný. Žalobca v odvolaní uviedol, že proti rozsudku súdu prvej inštancie podáva odvolanie, a to z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) a písm. h) CSP. Ďalej uviedol, že odvolaním napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie trpí skutkovými vadami, ktoré spočívajú v nesprávnom vyhodnotení vykonaných dôkazov a v dotvorení si skutkového stavu súdom prvej inštancie v rozpore s vykonanými dôkazmi. V nadväznosti na uvedené poukázal žalobca v odvolaní na svoje vyjadrenie zo dňa 28. 11. 2019, „ktoré nadväzovalo na všetky jeho tvrdenia prezentované pred súdom prvej inštancie“ a uviedol, že súd prvej inštancie sa vôbec nevysporiadal s tvrdeniami žalobcu v ňom uvedenými a v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku neposkytol na ne odpoveď. Zdôraznil, že v písomnom podaní zo dňa 28. 11. 2019 (opakovane) uviedol, že štát ako žalobca riadne nadobudol predmetné nehnuteľnosti do svojho vlastníctva, a to na základe Kúpnej zmluvy zo dňa 22. 06. XXXX, ktorú predložil súdu. Uvedená kúpna zmluva bola riadne podpísaná predávajúcimi, ktorí

potvrdil, že sú vlastníkami a užívateľmi predávaných nehnuteľností; zmluva bola uzatvorená dobrovoľne a slobodne za dohodnutú kúpnu cenu, s ktorou predávajúci súhlasili. Predávajúci prehlásili, že sú vlastníkami predávaných nehnuteľností, pričom rada MNV v X. túto skutočnosť hodnoverne potvrdila.

2.1 Žalobca v odvolaní poukázal na to, že z odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštalácie je zrejmé, že súd prvej inštalácie „vychádzajúc z vykonaného dokazovania ako aj z obširnej judikatúry najvyšších súdnych autorít sa stotožnil s mnohými právnymi argumentmi žalovaného, predovšetkým s tým, že predmetnú kúpnu zmluvu uzatvorila S. S., rodená H., ktorá nemohla nadobudnúť spoluvlastnícky podiel k predávaným nehnuteľnostiam uvedeným v Kúpnej zmluve zo dňa 22. 06. XXXX, pretože jej manžel tieto nehnuteľnosti nadobudol v dedičskom konaní. Ďalej sa súd prvej inštalácie podľa odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku stotožnil s tými tvrdeniami žalovaného, že žalobca nepreukázal, že kúpna cena uvádzaná v platobnom poukaze č. Pôd. XX/XX - rozpoč. z 29. júna XXXX sa dostala do fyzickej dispozície príjemcov, že žalobca mal špekulatívny záujem získať predávané nehnuteľnosti za čo najnižšiu cenu od súkromnej osoby a neskôr za zvýhodnených podmienok s nimi nakladať podľa vlastného zámeru. Okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku tiež uviedol, že žalovaný nadobudol vlastnícke právo vydržaním, so započítaním si vydržacej doby svojich právnych predchodcov - t. j. osôb, od ktorých kúpou v roku 2012 sporné nehnuteľnosti nadobudol. Z týchto tvrdení žalovaného súd prvej inštalácie vyvodil právny záver, že ak boli v evidencii nehnuteľností ako vlastníci dotknutej nehnuteľnosti vedení právnymi predchodcami žalovaného, a tento s náležitou opatrnosťou jemu vlastnou si v čase pred uzavretím kúpnej zmluvy zisťoval, kto je vlastníkom tejto nehnuteľnosti, kto bol jej vlastníkom pred osobami, od ktorých mal kupovať predmetnú nehnuteľnosť, nemal dôvod pochybovať o tom, že kupuje nehnuteľnosti od osôb, na ktoré si v minulosti nikto nerobil a ani nerobí nárok titulom vlastníka. Za nedbalého vlastníka označil súd prvej inštalácie štát, pretože za obdobie viac ako 40 rokov nebol schopný vyznačiť si svoje vlastníctvo v príslušnej evidencii nehnuteľností. Všetky iné tvrdenia a právnu argumentáciu žalobcu, súd prvej inštalácie odmietol, pretože je to štát, ktorý si mal úzkostlivo dbať o svoje práva a realizovať ich výkon na základe legality a oficiality. Súd prvej inštalácie označil štát za nedbalého vlastníka, hoci tento si riadne plnil všetky svoje povinnosti vlastníka, a to tak, že na základe lesohospodárskych plánov riadne hospodáril, to znamená staral sa o les, vykonával všetku potrebnú činnosť v súvislosti s ochranou lesa, pričom nikto z právnych predchodcov žalovaného nenamietal túto skutočnosť. Okrem žalovaného nikto nenamietal, že by bola predmetná kúpna zmluva uzatvorená za nápadne nevýhodných podmienok a v tiesni; toto tvrdenie žalovaného nebolo v konaní ani preukázané, rovnako ako nebolo preukázané tvrdenie žalovaného, že nedošlo k vyplateniu kúpnej ceny predávajúcim. Žalobca v odvolaní ďalej uviedol, že pokiaľ žalovaný tvrdí, že predmetnú nehnuteľnosť nadobudol vydržaním, a to tak, že do vydržacej doby si započítal „dobu držby predchádzajúcich vlastníkov“, tak toto tvrdenie žalovaného nemôže obstáť, pretože je v rozpore so skutkovými zisteniami. Žalovaný nemohol podľa žalobcu nadobudnúť predmetnú nehnuteľnosť vydržaním, pretože na jeho strane absentujú základné atribúty nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním, a to existencia právneho, hoci aj domnelého titulu, dobrá viera a nakladanie oprávneného držiteľa s vecou ako s vlastnou. V uvedenej súvislosti žalobca v odvolaní uviedol, že právnymi predchodcami žalovaného nikdy nenakladali s predmetnou nehnuteľnosťou ako s vlastnou, pretože na nej po celú dobu od roku XXXX hospodárili Lesy, š. p. Banská Bystrica. Nájomné zmluvy uzavreté v roku 2015, boli uzavreté na základe pokynu Ministerstva pôdohospodárstva SR, ktoré vychádzalo z údajov vyplývajúcich z LV č. XXXX, k. ú. X., kde ako vlastníci boli po vykonaní ROEP zapísaní právnymi predchodcami žalovaného, a to iba preto, že príslušné komisie ROEP nemali k dispozícii úplnú evidenciu nehnuteľností, iba pozemnoknižné vložky, ktoré boli zavreté v roku XXXX a ďalšie právne zmeny sa na týchto pozemnoknižných vložkách už nevyznačovali. Z uvedeného dôvodu nebolo vyznačené v prospech Československého štátu ani vlastníctvo nehnuteľností, ktoré nadobudol Československý štát na základe Kúpnej zmluvy zo dňa 22. 06. XXXX. K jednotlivým predpokladom vydržania žalobca v odvolaní uviedol, že tvrdenie žalovaného, že predmetnú nehnuteľnosť (nehnuteľnosť, vo vzťahu ku ktorej určenie vlastníckeho práva je predmetom sporu) nadobudol vydržaním nemôže obstáť, pretože na strane žalovaného nie sú splnené predpoklady vydržania vyplývajúce z ust. § 134 Občianskeho zákonníka, a to

a) existencia právneho, hoc aj domnelého titulu, o ktorý sa opiera dobrá viera držiteľa. V uvedenej súvislosti žalobca v odvolaní uviedol, že štát predmetnú nehnuteľnosť nadobudol na základe kúpnej zmluvy v roku XXXX, od tejto zmluvy odvíjal svoje vlastnícke právo k predmetnej nehnuteľnosti, jeho vlastnícke právo k predmetnej nehnuteľnosti nebolo nikým spochybňované. Bývalí vlastníci predmetnej nehnuteľnosti sa svojho vlastníckeho práva po uzavretí Kúpnej zmluvy zo dňa 22. 06. XXXX nedožadovali, pretože si boli vedomí toho, že nehnuteľnosti, ktoré boli predmetom tejto kúpnej zmluvy

odpredali. Štát na základe predložených dôkazov - Kúpnej zmluvy zo dňa 22. 06. XXXX predmetnú nehnuteľnosť kúpil, zaplatil za ňu a prevzal ju do svojho užívania, o čom svedčia jednotlivé listinné dôkazy, ktoré sú založené v spise.

b) dobrá viera, ktorá sa opiera o domnelý právny titul ako ďalší predpoklad vydržania. Z hľadiska predpokladu vydržanie stav dobrej viery nastáva okamihom nadobudnutia vedomosti či presvedčenia účastníka právneho vzťahu o tom, že právny titul, na základe ktorého mal spornú vec získať, nadobudol vo vzťahu k nemu účinnosť. Nie je preto podľa žalobcu dobre možné, aby oprávnený držiteľ vec riadne držal skôr, ako došlo ku právnej skutočnosti, ktorá mala založiť nadobudnutie spornej veci (rozhodnutie NS ČR z 02. 10. 2003 sp. zn. 22Cdo/838/2003).

c) nakladanie oprávneného držiteľa s vecou ako s vlastnou. Tvrdenie držiteľa o tom, že mu vec patrí a že s ňou nakladal ako s vlastnou, musí byť podložené konkrétnymi okolnosťami, z ktorých sa dá usúdiť, že toto presvedčenie držiteľa bolo po celú vydržačiu dobu dôvodné (R X/XXXX). Žalovaný ani jeho právni predchodcovia nepreukázali, že by na predmetnej nehnuteľnostiach hospodárili alebo že by vo vzťahu k nej vykonávali právo držby, a to držby oprávnenej. Nepreukázali najdôležitejší predpoklad vydržania, a to dobrú vieru, ktorá sa týka nielen titulu nadobudnutia, ale aj spôsobu nakladania s držanou vecou.

d) uplynutie vydržacej doby. V uvedenej súvislosti žalobca v odvolaní zdôraznil, že pre uplynutie vydržacej doby platí zásada, že táto doba musí byť nepretržitá, t. j. oprávnený držiteľ nesmie vec opustiť. Treba uviesť, že tak právni predchodcovia žalovaného ako ani samotný žalovaný nikdy predmetné nehnuteľnosti neužívali, o čom svedčia listinné dôkazy.

2.2 Pokiaľ ide o odvolací dôvod uplatnený žalobcom v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP, a to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, žalobca v odvolaní uviedol, že za nesprávne právne posúdenie veci považuje nesprávnu aplikáciu ust. § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a to tým, že súd prvej inštancie neposkytol právo na ochranu skutočnému vlastníkovi, a to Slovenskej republike. V uvedenej súvislosti žalobca v odvolaní ďalej uviedol, že súd prvej inštancie nesprávne aplikoval okrem ust. § 126 Občianskeho zákonníka tiež ust. § 130 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pretože žalovaný nikdy nebol držiteľom oprávneným, čo vyplýva z predložených listinných dôkazov, na ktoré poukázal žalobca v priebehu konania pred súdom prvej inštancie. Ďalej súd prvej inštancie nesprávne podľa žalobcu aplikoval aj ust. § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého oprávnený držiteľ sa stáva vlastníkom veci, ak ju má v držbe nepretržite po dobu 10 rokov, ak ide o nehnuteľnosť. Žalovaný s poukazom na ust. § 134 ods. 3 Občianskeho zákonníka predmetnú nehnuteľnosť nemal v držbe 10 rokov, v držbe ju nemali ani jeho právni predchodcovia a samozrejme neboli dobromyseľní. V závere odvolania žalobca zdôraznil, že „konaním ROEP sa nenadobúda vlastnícke právo, čo okrem súdnych rozhodnutí vyplýva zo samotného zákona o konaní ROEP“ a navrhol, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe vyhovie a prizná žalobcovi náhradu trov konania.

3. Žalovaný v odvolaní proti výroku II. rozsudku súdu prvej inštancie uviedol, že s rozhodnutím súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom výroku II. nesúhlasí, považuje ho za nesprávne a nespravodlivé, pretože vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 písm. h) CSP). Priznanie náhrady trov konania pred súdom druhej inštancie žalobcovi je podľa žalovaného neopodstatnené, súd prvej inštancie síce v odôvodnení rozsudku v časti trov konania správne uvádza, že žalobca bol úspešný v pôvodnom druhoінштанčnom (odvolacom) konaní, no danú skutočnosť podľa žalovaného nesprávne právne posúdil, pretože hoci bol žalobca úspešný v pôvodnom druhoінштанčnom (odvolacom) konaní, keď odvolací súd uznesením č. k. 13Co/472/2016-198 zo dňa 29. 03. 2019 zrušil pôvodný (v poradí prvý) rozsudok súdu prvej inštancie, v konečnom dôsledku bol práve žalovaný v spore úspešný, pretože odvolaním napadnutým rozhodnutím súd prvej inštancie žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol. V uvedenej súvislosti poukázal žalovaný v odvolaní na to, že súd rozhoduje o trovách konania vždy s ohľadom na pomer úspechu v celom spore, nemožno rozhodovať o náhrade trov konania podľa jednotlivých fáz konania, pretože pri rozhodovaní o náhrade trov konania, ktorým sa konanie končí, vychádza súd zo zásady zodpovednosti za výsledok. Nakoľko súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol, bol v spore úspešný žalovaný v rozsahu 100 %, a teda súd prvej inštancie mu mal priznať aj náhradu trov konania za konanie pred súdom druhej inštancie (odvolacím súdom). V uvedenej súvislosti žalovaný v odvolaní proti výroku II. rozsudku súdu prvej inštancie uviedol, že pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádza súd zo zásady zodpovednosti za výsledok, t. j. zo zásady úspechu v konaní (§ 255 CSP). Kritériom pre priznanie nároku na náhradu trov konania je miera úspechu v konaní, ktorá sa zisťuje tak na strane žalobcu ako aj na strane žalovaného, pričom miera úspechu v konaní závisí od vzťahu meritórneho rozhodnutia k žalobnému petitu. V zmysle ust. § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane

sporu náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu v konaní. Civilný sporový poriadok nerozlišuje aká bola miera úspechu, či neúspechu v časti konania na súde prvej inštancie, resp. druhej inštancie, ak bol pôvodný rozsudok súdu prvej inštancie zrušený odvolacím súdom. Vždy treba mieru úspechu v konaní posudzovať v závislosti od konečného rozhodnutia. Spôsob akým súd prvej inštancie rozhodol o náhrade trov druhoinštančného konania nevyplýva zo žiadneho procesného predpisu. V závere odvolania žalovaný navrhol, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu v jeho II. výroku v zmysle ust. § 388 CSP zmenil tak, že prizná žalovanému voči žalobcovi náhradu trov konania pred súdom druhej inštancie v rozsahu 100 %.

4. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že žalobcu v konaní zastupuje aktuálne obchodná spoločnosť JUDr. F. N., s. r. o., (predtým JUDr. F. N.), v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. F. N.. Odvolanie žalobcu ale nebolo podľa žalovaného autorizované advokátom, ale fyzickou osobou F. N.. Z overovacej doložky podľa žalovaného nevyplýva, či odvolanie autorizoval advokát a konateľ JUDr. F. N. v mene spoločnosti JUDr. F. N., s. r. o. alebo ako fyzická osoba, preto bolo podľa žalovaného odvolanie podané neoprávnenou osobou. V ďalšom texte vyjadrenia k odvolaniu žalobcu žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu zotrval na svojej argumentácii prezentovanej pred súdom prvej inštancie a uviedol, že podľa jeho názoru je odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vecne správny, súd prvej inštancie sa dostatočne podrobne, jasne a zrozumiteľne, presvedčivo a logickým spôsobom vysporiadal so všetkými relevantnými skutkovými a právnymi otázkami, pričom odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku spĺňa zákonné kritéria odôvodnenia súdneho rozhodnutia, vyplývajúce z ust. § 220 ods. 2 CSP. Súd prvej inštancie vykonal podľa žalovaného dokazovanie v potrebnom rozsahu a vec správne právne posúdil. Navrhol, aby odvolací súd - ak odvolanie neodmietne ako podané neoprávnenou osobou- odvolaním napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil a priznal mu náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

5. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu a žalovaného v rozsahu a z dôvodov daných ust. § 379 a ust. § 380 CSP a odvolaním žalobcu a žalovaného napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 388 CSP zmenil tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku konštatujúc, že pokiaľ žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu argumentoval tým, že aktuálne zastupuje žalobcu spoločnosť JUDr. F. N., s. r. o., a teda ak bolo elektronicky podané odvolanie žalobcu podpísané F. N., tak nie je zrejmé, či bolo podané oprávnenou osobou, odvolací súd uvádza, že podľa výpisu z Obchodného registra, oddiel Sro, vložka č. XXXXXX/B štatutárnym orgánom - konateľom spoločnosti JUDr. F. N., s. r. o. je JUDr. F. N., preto skutočnosť, že odvolanie je podpísané za uvedenú spoločnosť (v mene uvedenej spoločnosti) F. N., nepovažoval odvolací súd za vadu odvolania.

6. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti záverov súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích dôvodov uplatnených žalobcom v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP (ktorý sa odvolal do žalobu zamietajúceho výroku I. a do súvisiaceho výroku III. o trovách konania) a žalovaným v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP (ktorý sa odvolal do výroku II.).

7. Podľa § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka, vlastník má právo na ochranu proti tomu, kto do jeho vlastníckeho práva neoprávnene zasahuje; najmä sa môže domáhať vydania veci od toho, kto mu ju neprávom zadržuje.

8. Podľa § 129 ods. 1 Občianskeho zákonníka, držiteľom je ten, kto s vecou nakladá ako s vlastnou alebo kto vykonáva právo pre seba.

9. Podľa § 130 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak je držiteľ so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný o tom, že mu vec alebo právo patrí, je držiteľom oprávneným. Pri pochybnostiach sa predpokladá, že držba je oprávnená.

10. Podľa § 134 ods. 1 a 3 Občianskeho zákonníka, oprávnený držiteľ sa stáva vlastníkom veci, ak ju má nepretržite v držbe po dobu troch rokov, ak ide o hnutelnosť, a po dobu desať rokov, ak ide o nehnuteľnosť. Do doby podľa odseku 1 sa započíta aj doba, po ktorú mal vec v oprávnenej držbe právny predchodca.

11. Podľa § 486 Občianskeho zákonníka, kto dobromyseľne niečo nadobudol od nepravého dediča, ktorému bolo dedičstvo potvrdené, je chránený tak, ako keby to bol nadobudol od oprávneného dediča.

12. Podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

13. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

14. Podľa ust. § 490 ods. 2, veta tretia a štvrtá Občianskeho zákonníka v znení účinnom do XXXX, pre zmluvu o prevode budovy, ktorá je v súkromnom vlastníctve, a pre zmluvu o prevode alebo nájme poľnohospodárskeho (lesného) pozemku je potrebný súhlas okresného národného výboru. Inak sa na zmluvné prevody vecí, ktoré sú predmetom súkromného vlastníctva vzťahujú primerane ustanovenia § 134.

15. Z obsahu odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že súd prvej inštancie zamietol žalobu z troch základných dôvodov: a) vychádzajúc z nálezů Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS/549/2015 zo dňa 16. 03. 2016 a z nálezů Ústavného súdu ČR sp. zn. III. ÚS/247/14 zo dňa 28. 01. 2016 (kde ústavný súd uviedol, že nadobúdateľovi vlastníckeho práva, pokiaľ toto právo nadobudol v dobrej viere, musí byť poskytnutá široká ochrana, pretože v opačnom prípade, by si nikto nemohol byť istý svojim vlastníctvom, čo by bolo v rozpore s princípom právneho štátu) mal za to, že žalovaný bol pri uzatváraní kúpnej zmluvy zo dňa 12. 12. 2012 dobromyseľný, a preto aj keď došlo ku kolízii - stretu dvoch ústavných princípov, a to princípu ochrany dobrej viery nového nadobúdateľa nehnuteľnosti, ktorý bol pri nadobúdaní vlastníckeho práva k nehnuteľnosti dobromyseľný, s princípom ochrany vlastníckeho práva pôvodného vlastníka s prihliadnutím na zásadu *nemo plus iuris ad alium tranferre potest quam ipse habet* (nikto nemôže previesť na iného viac práv ako sám má) dospel k záveru, že „žalobca neunesol dôkazné bremeno - nepreukázal, že mu patrí vlastnícke právo k predmetu sporu“, b) argumentáciu žalovaného, týkajúcu sa neplatnosti Kúpnej zmluvy zo dňa 22. 06. XXXX vyhodnotil súd prvej inštancie ako opodstatnenú, keď uviedol, že „sa stotožnil s mnohými argumentami žalovaného“, predovšetkým s tým argumentom, že S. S., rodená H. nemohla uzatvoriť predmetnú kúpnu zmluvu zo dňa 22. 06. XXXX *lege artis*, pretože ona ako nevesta nebohého poručiťľa (svokra) nespádala do okruhu dedičov, c) súd prvej inštancie dospel k záveru (ktorý však z hľadiska skutkového a právneho okrem započítania doby držby v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku bližšie nevyvetlil), že žalovaný nadobudol predmetnú nehnuteľnosť vydržaním.

16. Na pojednávaní konanom na odvolacom súde dňa 09. 03. 2022 strany sporu prostredníctvom svojich právnych zástupcov zopakovali svoju predchádzajúcu argumentáciu, pričom z ich prednesov bolo zrejmé, že majú vedomosť o rozhodnutí NS SR sp. zn. 1 VObdo/2/2020 zo dňa 27. apríla 2021, ktoré oproti nálezů Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS/549/2015 zo dňa 16. 03. 2016, z ktorého súd prvej inštancie pri rozhodovaní vychádzal, znamená posun vo vnímaní zásady *nemo plus iuris* a v uvedenej súvislosti právny zástupca žalovaného navrhol, aby súd na posúdenie požiadavky zvýšenej ochrany žalovaného ako dobromyseľného nadobúdateľa spornej nehnuteľnosti aplikoval ustanovenie § 486 Občianskeho zákonníka, na ktoré ako na jednu z piatich výnimiek prelomenia zásady *nemo plus iuris* poukázal v odôvodnení rozhodnutia sp. zn. 1 VObdo/2/2020 zo dňa 27. apríla 2021 Najvyšší súd Slovenskej republiky, čo odôvodnil právny zástupca žalovaného tým, že práve o taký prípad ako má na mysli ustanovenie § 486 Občianskeho zákonníka v danom prípade ide.

17. Vzhľadom k tomu, že súd prvej inštancie, tak ako vyplýva z vyššie uvedeného zhrnutia dôvodov zamietnutia žaloby, považoval Kúpnu zmluvu zo dňa 22. 06. XXXX (stotožniac sa s argumentami žalovaného) za absolútne neplatný právny úkon, avšak podľa obsahu odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka, týkajúce sa absolútnej neplatnosti právneho úkonu (ust. § 37 a § 39 Občianskeho zákonníka) v rámci právneho posúdenia neaplikoval, vyzval odvolací súd strany sporu výzvou zo dňa 03. 06. 2022, aby sa v zmysle ust. § 382 CSP v určenej lehote vyjadrili k možnému použitiu (aplikácii) ust. § 37 a ust. § 39 Občianskeho zákonníka.

18. Žalobca v reakcii na uvedenú výzvu odvolacieho súdu v podaní zo dňa 23. 06. 2022 uviedol, že s pozitívom (aplikáciou) ustanovenia § 37 a § 39 Občianskeho zákonníka súhlasí. Ďalej uviedol, že žalovaný nadobudol predmetnú nehnuteľnosť od nevlastníkov a pokiaľ tvrdí, že kúpna zmluva zo dňa 12. 12. 2012

je platná, pretože síce nadobudol nehnuteľnosť od nepravých dedičov, ale je chránený v zmysle ust. § 486 Občianskeho zákonníka, tak žalobca považuje za potrebné poukázať na rozhodnutie NS ČR sp. zn. 28Cdo/2264/2009, kde NS ČR uviedol, že „nepravým dedičom je osoba, ktorá podľa rozhodnutia o dedičstve nadobudla majetok poručiteľa, hoci ho nemala nadobudnúť buď vôbec, alebo v takom rozsahu ako ho nadobudla“. Z uvedeného podľa žalobcu vyplýva, že ide o veci, ktoré poručiteľ ku dňu smrti vlastnil; teda nie o veci, ktoré v jeho vlastníctve neboli. V opačnom prípade by nešlo o nadobudnutie vecí poručiteľa, ktoré boli po jeho smrti prikázané neoprávnenému dedičovi, ale išlo by o veci tretej osoby. Takúto ochranu osobe, ktorá nadobudla vlastnícke právo k veciam nepatriacim poručiteľovi a napriek tomu boli tieto veci prejednané v dedičskom konaní, Občiansky zákonník neposkytuje.

19. Žalovaný v reakcii na predmetnú výzvu odvolacieho súdu uviedol, že pokiaľ ide o možné použitie ust. § 37 a ust. § 39 Občianskeho zákonníka vo vzťahu ku Kúpnej zmluve zo dňa 22. 06. XXXX, tak uvádza, že Kúpna zmluva zo dňa 22. 06. XXXX bola uzavretá v rozpore so zákonom, pretože bola uzavretá v rozpore s v tom čase platným Občianskym zákonníkom, konkrétne v rozpore s ust. § 490, § 127 v spojení s § 130, § 136, § 137 ods. 1 a 2, § 143 Občianskeho zákonníka. Štát nemohol kupovať prevádzané nehnuteľnosti, pretože ich kupoval od nevlastníka - S. S.. V ďalšom žalovaný zopakoval argumenty neplatnosti Kúpnej zmluvy zo dňa 22. 06. XXXX, tak ako ich prezentoval už v priebehu konania. Pokiaľ ide o použitie ust. § 37 a § 39 Občianskeho zákonníka vo vzťahu ku kúpnej zmluve uzavretej žalovaným dňa 12. 12. 2012, žalovaný uviedol, že predmet kúpy špecifikovaný v kúpnej zmluve zo dňa 12. 12. 2012 nadobudol žalovaný dobromyseľne, pred uzavretím kúpnej zmluvy mal k dispozícii a) osvedčenie o dedičstve sp. zn. 15D/2035/04, Dnot 508/04, s doložkou právoplatnosti, vydané notárkou JUDr. Z., ktorým dedičia nadobudli nehnuteľnosť, ktorá je predmetom súdneho sporu, b) list vlastníctva č. XXXX (k. ú. X.) zo dňa 21. 12. 2012, kde sú ako vlastníci zapísané Anna V., D. N., S. H., S. H. a F. N., c) zmluvu o nájme lesného pozemku zo dňa 2. 9. 2010, uzavretú medzi prenajímateľom M. V. a nájomcom X. Slovenskej republiky, š. p. a to na dobu od 1. 1. 2010 do 31. 12. 2012, pričom obdobné zmluvy boli uzatvorené aj s D. N., S. H., S. H. a F. N. a c) ponuku - návrh na uzavretie nájomnej zmluvy zo dňa 19. 07. 2010, ktorú adresovali Lesy Slovenskej republiky, š. p. M. V.. V nadväznosti na uvedené žalovaný uviedol, že žiadne skutočnosti nenasvedčovali tomu, že by predávajúce M. V., D. N., S. H., S. H., F. N. nemali byť vlastníkami predávaného pozemku, preto žiada, aby mu bola poskytnutá v zmysle ust. § 126 Občianskeho zákonníka súdna ochrana. V uvedenej súvislosti poukázal žalovaný na uznesenie NS SR sp. zn. 6Cdo 71/2011, kde NS SR konštatoval, že ochranu skutočného vlastníka, zaručovanú zásadou „nikto nemôže previesť na iného viac práv ako sám má“, možno prelomiť ochranou dobrej viery nadobúdateľa, pokiaľ je nad akúkoľvek pochybnosť zjavné, že nadobúdateľ je dobromyseľný, že vec riadne podľa práva nadobudol. Dobrá viera má byť hodnotená prísne a musí sa to javiť vzhľadom na okolnosti posudzovanej veci ako spravodlivé. Vyššie uvedené konštatoval podľa žalovaného aj Ústavný súd Českej republiky v náleze sp. zn. I. ÚS 3314/11 a v nálezoch sp. zn. II. ÚS 165/11 a sp. zn. II. ÚS 77/2000. Rovnako ochranu dobromyseľnému nadobúdateľovi voči pôvodnému vlastníkovi poskytol aj Európsky súd pre ľudské práva vo veci Gladysheva v. Ruská federácia, Beyeler v. Taliansko, Moskal v. Poľsko, Oneryildiz v. Turecko, Žáková v. Česká republika. Žalovaný v reakcii na predmetnú výzvu odvolacieho súdu ďalej uviedol, že zásadný postoj (názor) vo vývoji judikatúry v Slovenskej republike zaujal Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze sp. zn. I. ÚS 549/2015 zo dňa 16. 3. 2016, v ktorom ústavný súd prelomil zásadu „nemo plus iuris“. Najvyšší súd SR uznesením Veľkého senátu zo dňa 27. 04. 2021 sp. zn. 1VObo/2/2020 k možnosti prelomenia zásady ochrany vlastníckeho práva pôvodného vlastníka „nemo plus iuris“ na rozdiel od vyššie uvedených rozhodnutí konštatoval, že nepostačuje len dobrá viera, ale táto zásada môže byť prelomená len v zákonne vyslovenom prípade, pričom konštatoval päť prípadov, v ktorých to prichádza do úvahy. V tomto spore prichádza podľa žalovaného do úvahy najmä nadobudnutie nehnuteľnosti od nepravého dediča podľa § 486 Občianskeho zákonníka, pričom k možnému použitiu tohto ustanovenia sa už vyjadril na pojednávaní konanom na odvolacom súde dňa 09. 03. 2022. V uvedenej súvislosti poukázal žalovaný na to, že práve v jeho prípade Kúpnu zmluvu zo dňa 12. 12. 2012 nadobudol nehnuteľnosť od vlastníkov, ktorí predmet kúpy nadobudli osvedčením o dedičstve sp. zn. XXD/XXXX/XX, Dnot/04, „teda v zmysle ust. § 486 Občianskeho zákonníka ich je nutné považovať za dedičov oprávnených dedičov“. V závere žalovaný uviedol, že obidva prezentované právne názory, uvedené v rozhodnutiach NS SR sp. zn. 6Cdo/71/2011 a sp. zn. 1VObo/2/2020 vedú k tomu, že je vlastníkom nehnuteľnosti, ktorá je predmetom sporu a teda žiada, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok potvrdil.

20. Po prejednaní odvolania žalobcu odvolací súd uvádza, že pokiaľ ide o dôvod zamietnutia žaloby spočívajúci v preferovaní ochrany dobromyseľného nadobúdateľa nehnuteľnosti (v tomto prípade žalovaného), tak je potrebné poukázať na to, že judikatúra sa v otázke prelomenia zásady nemo plus iuris vyvíja (tak ako je to zrejmé aj z iných oblastí práva či už súkromného alebo verejného), a preto nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 549/2015 zo dňa 16. 03. 2016, z ktorého súd prvej inštancie pri rozhodovaní o žalobe žalobcu vychádzal, nemožno považovať za určujúci z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žalobou požadovaného určenia vlastníckeho práva žalobcu k pozemku špecifikovanému v petite žaloby. V uvedenej súvislosti poukazuje odvolací súd na právny záver vyjadrený v rozhodnutí NS SR sp. zn. 1 VObdo/2/2020 zo dňa 27. apríla 2021, kde NS SR uviedol, že dobrá viera nadobúdateľa nehnuteľnosti v správnosť zapísaného údajov v katastri nehnuteľností o nej (predchádzajúcom vlastníkovi) nepostačuje pre záver súdu o tom, že mohol nadobudnúť vlastnícke právo a pre poskytnutie ochrany tomuto právu, ak sa preukáže, že táto v katastri nehnuteľností ako vlastník nehnuteľnosti zapísaná osoba v skutočnosti v čase uzavretia kúpnej zmluvy vlastníkom prevádzanej nehnuteľnosti nebola. Zároveň najvyšší súd uviedol, že nadobudnutie vlastníckeho práva od nevlastníka právna úprava umožňuje len v zákonom ustanovených prípadoch, predstavujúcich výnimku zo zásady, že vlastnícke právo možno nadobudnúť len od vlastníka, a len v týchto prípadoch zákon uprednostňuje ochranu dobromyseľného nadobúdateľa veci a umožňuje prelomenie zásady nemo plus iuris. Z uvedeného konštatovania podľa Veľkého senátu vyplýva, že neprichádza do úvahy, aby súdy bez toho, aby existoval zákonný podklad, rozširujúco vyvodzovali možnosť ochrany dobromyseľného nadobúdateľa tým spôsobom, že samotná dobrá viera nadobúdateľa postačuje na priznanie vlastníckeho práva, t. j. že by nadobudnutie vlastníckeho práva od nevlastníka bolo prípustné vo všeobecnosti. Zároveň Veľký senát v rozhodnutí sp. zn. 1 VObdo/2/2020 zo dňa 27. apríla 2021 uviedol, že nadobudnutie veci v dobrej viere od nevlastníka okrem prípadov výslovne predpokladaných zákonom nie je možné zaradiť medzi iné skutočnosti ustanovené zákonom, na základe ktorých možno nadobudnúť vlastnícke právo k veci podľa § 132 ods. 1 Občianskeho zákonníka. V rozhodnutí tiež poukázal na výnimky zo zásady nemo plus iuris, uprednostňujúce ochranu dobromyseľného nadobúdateľa, ktoré sú taxatívne uvedené naprieč jednotlivými právnymi predpismi. Medzi tieto výnimky zaradil aj ustanovenie § 486 Občianskeho zákonníka (na ktoré poukazoval aj žalovaný).

21. V nadväznosti na uvedené odvolací súd poukazuje na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 510/2016 zo dňa 19. 01. 2021, kde ústavný súd uviedol: „materiálna publicita údajov katastra nehnuteľností je vyvratiteľná a podmienená tým, či sa v konkrétnom prípade nepreukáže nesúlad údajov katastra so skutočným stavom. S touto okolnosťou musí byť opatrný nadobúdateľ uzrozumený, preto iba viera nadobúdateľa v správnosť údajov v katastri nestačí na prelomenie zásady nemo plus iuris. De lege lata vychádza náš právny poriadok z predpokladu, že ak zákon neustanoví inak, nikto nemôže previesť na iného vlastnícke právo, ktorým sám nemôže disponovať“.

22. Žalovaný vedomý si záverov rozhodnutia NS SR sp. zn. 1 VObdo/2/2020 zo dňa 27. apríla 2021 na pojednávaní konanom na odvolacom súde dňa 09. 03. 2022 argumentoval tým, že v tomto spore prichádza do úvahy jeden z piatich prípadov, na ktoré ako na výnimky zo zásady nemo plus iuris poukázal Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 1 VObdo/2/2020 z 27. apríla 2021, a to výnimka vyplývajúca z ust. § 486 Občianskeho zákonníka, kde sa uvádza: „kto dobromyseľne niečo nadobudol od nepravého dediča, ktorému bolo dedičstvo potvrdené, je chránený tak, ako keby to bol nadobudol od oprávneného dediča.“

23. V uvedenej súvislosti poukazuje odvolací súd na to, že z ustálenej judikatúry a z odbornej spisby (uznesenie NS SR sp. zn. 2Cdo 26/2011, Lazar, J. a kol.: Občianske právo hmotné, 1. IURA EDITION, 2010) vyplýva výklad pojmu „nepravý dedič“ tak, že nepravým dedičom je osoba, ktorá podľa rozhodnutia o dedičstve nadobudla majetok poručiteľa, hoci podľa dedičského práva ho nemala nadobudnúť buď vôbec alebo v takom rozsahu v akom ho nadobudla. Nepravým dedičom je teda ten, komu nesvedčilo subjektívne dedičské právo a kto dedičstvo nadobudol na základe rozhodnutia súdu vydaného v konaní o dedičstve, čo nie je tento prípad, pretože sestram M. V., D. N., S. H., S. H. a F. N. subjektívne dedičské právo svedčilo, len pozemok parcela č. XXXXa/XX les o výmere XX katastrálnych jutár, K. č. XXXX, k. ú. X. nemal byť predmetom dedičstva, vzhľadom k tomu, že ho poručiteľ v čase smrti už nevlastnil, keďže ho Kúpnu zmluvou zo dňa 22. 06. XXXX previedol na Československý štát.

24. Ďalším dôvodom zamietnutia žaloby súdom prvej inštancie bolo, tak ako to vyplýva z odôvodnenia odvolaním napadnutého, v poradí druhého, rozsudku súdu prvej inštancie vydaného v tejto veci,

stotožnenie sa súdu prvej inštancie s argumentami žalovaného, týkajúcimi sa dôvodov neplatnosti Kúpnej zmluvy zo dňa 22. 06. XXXX, ktoré žalovaný zhrnul do bodov 1 až 7, tak ako je vyššie uvedené, už vo svojom vyjadrení k žalobe zo dňa 18. 09. 2015. Okresný súd v odseku 25. odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že sa stotožnil „s mnohými argumentami žalovaného“, pričom výslovne zaujal stanovisko k tej skutočnosti, že ako predávajúca vystupovala pri uzatváraní Kúpnej zmluvy zo dňa 22. 06. XXXX okrem K. S. aj jeho manželka S. S., rodená H., ktorá nemohla byť podľa súdu prvej inštancie vlastníčka predávaných nehnuteľností, nakoľko ako nevesta poručiťľa (otca jej manžela K. S. a jej svokra) predávané nehnuteľnosti nemohla zdediť, pretože nepatrila do okruhu dedičov a tiež uviedol, že žalobca nepreukázal tvrdenie o tom, že kúpna cena dohodnutá v kúpnej zmluve a zároveň uvedená v platobnom rozkaze Pôd. XX/XX-rozpoč. zo dňa 29. júna XXXX bola príjmom skutočne vyplatená (dostala sa reálne do fyzickej dispozície príjemcov - manželov S.), pričom zároveň uviedol, že je nepravdepodobné, že by sa manželia S. nedomáhali jej vyplatenia, pokiaľ by im nebola vyplatená, a to hoci aj súdnou cestou, čím svoj záver o nevyplatení kúpnej ceny súd prvej inštancie zároveň spochybnil.

25. Po prejednaní odvolania žalobcu odvolací súd uvádza, že Kúpnu zmluvu zo dňa 22. 06. XXXX nepovažuje za neplatný právny úkon, a preto nepovažuje záver súdu prvej inštancie založený na stotožnení sa s argumentami žalovaného vo vzťahu k neplatnosti Kúpnej zmluvy zo dňa 22. 06. XXXX za vecne správny. Žalovaný dôvody absolútnej neplatnosti Kúpnej zmluvy zo dňa 22. 06. XXXX zhrnul vo vyjadrení k žalobe zo dňa 18. 09. 2015 nasledovným spôsobom:

- 1) kúpna zmluva bola uzavretá v tiesni
  - 2) K. S. kúpnu zmluvu nepodpísal, kúpna zmluva bola podpísaná za jeho osobu jeho manželkou S. S.
  - 3) predmet kúpy nemohol K. S. a S. S. predať, pretože neboli ako predávajúci vlastníckmi predmetu kúpy
  - 4) kúpna zmluva nikdy nenadobudla účinnosť
  - 5) kúpna zmluva je neplatná pre neurčitosť
  - 6) kúpna cena dohodnutá v kúpnej zmluve nebola predávajúcim vyplatená
  - 7) kúpna zmluva nebola registrovaná štátnym notárstvom
- a následne ich v texte vyjadrenia bližšie rozvinul.

26. V nadväznosti na uvedené odvolací súd uvádza, že s dôvodom neplatnosti Kúpnej zmluvy zo dňa 22. 06. XXXX, uvedeným pod bodom 4 tak, že kúpna zmluva nenadobudla účinnosť, pretože absentoval súhlas ONV vo forme samostatného rozhodnutia vydaného v správnom konaní sa odvolací súd už vysporiadal v zrušujúcom uznesení č. k. 13Co/472/2016 zo dňa 29. 03. 2019, kde zároveň uložil súdu prvej inštancie, že sa má v rámci ďalšieho konania vysporiadať aj s ďalšími (vyššie uvedenými) žalovaným tvrdenými dôvodmi neplatnosti predmetnej kúpnej zmluvy. Medzi zásadné žalovaným tvrdené dôvody neplatnosti Kúpnej zmluvy zo dňa 22. 06. XXXX patrila skutočnosť, že Kúpna zmluva zo dňa 22. 06. XXXX nebola registrovaná štátnym notárstvom, s čím sa súd prvej inštancie, napriek pokynu uvedenému v zrušujúcom uznesení v ďalšom konaní nezaoberal, a teda ani nevysporiadal, preto odvolací súd považuje za potrebné zaujať k uvedenému právny názor, keďže žalovaný na všetkých dôvodoch neplatnosti predmetnej kúpnej zmluvy v priebehu celého konania, t. j. aj konania pred odvolacím súdom trval. V nadväznosti na uvedené odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 432/2014 zo dňa 29. júla 2014, kde ústavný súd uvádza, že „v súlade so zmyslom a účelom aplikovaných právnych noriem (§ 134 ods. 2, § 490 ods. 2 Občianskeho zákonníka v rozhodnom období 1964-1983), zvýrazneným poukazom na odbornú literatúru a rozhodovaciú prax (Zborník IV., Praha, 1986, s. 354) dospel odvolací k záveru, podľa ktorého pre nadobudnutie vlastníckeho práva štátom do socialistického spoločenského vlastníctva v rozhodnom čase nebola potrebná registrácia štátnym notárstvom. Tento záver považuje aj ústavný súd za zodpovedajúci zmyslu a účelu právnej úpravy v rozhodnom čase. Ide pritom o záver celkom jednoznačný a v praxi ustálený.“

27. Absencia registrácie Kúpnej zmluvy zo dňa 22. 06. XXXX štátnym notárstvom teda nezakladá dôvod jej neplatnosti, rovnako ako dôvod jej neplatnosti nezakladajú ani ďalšie žalovaným tvrdené dôvody, pretože ak je aj S. S., rodená H. uvedená v Kúpnej zmluve ako predávajúca, tak podstatné je to, že je v nej uvedený zároveň odkaz na rozhodnutie D XXX/XX - D XXX/XX, ktoré vydalo Štátne notárstvo v X. dňa 14. 08. XXXX v dedičskej veci po poručiťľoch K. S. a S. S., rodenej N., rodičoch K. S. ako jedného z predávajúcich a z ktorého je zrejmé, že K. S. nadobudol predmetné nehnuteľnosti v dedičskom konaní po svojich právnych predchodcoch. To, že by kúpna zmluva nebola K. S. podpísaná, resp. že kúpnu zmluvu podpísala za neho S. S. - jeho manželka, nebolo v konaní žiadnym spôsobom preukázané, zostalo

to teda len v polohe tvrdenia žalovaného. Rovnako sa nemožno stotožniť ani s tvrdením žalovaného o neplatnosti Kúpnej zmluvy zo dňa 22. 06. XXXXX z dôvodu jej neurčitosti, ktoré tvrdenie založil žalovaný na tom, že v čl. I. kúpnej zmluvy sa uvádza, že predmetom prevodu sú iba pozemky a nie aj iné nehnuteľnosti, teda stavby a v čl. II. kúpnej zmluvy sa uvádza, že kupujúci zaplatí kúpnu cenu aj za stavby, čo podľa žalovaného znamená, že kúpna zmluva je neurčitá z dôvodu neurčitosti predmetu kúpnej zmluvy, pretože uvedené tvrdenie žalovaného je v rozpore s obsahom Kúpnej zmluvy zo dňa 22. 06. XXXX, kde je okrem „pozemkov“ v čl. I zmluvy uvedený aj dom a zastavaná plocha.

28. Z obsahu odôvodnenia v poradí druhého odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie je zrejmé, že súd prvej inštancie zamietol žalobu v konečnom dôsledku aj z toho dôvodu, že dospel k záveru, že žalovaný nadobudol spornú nehnuteľnosť vydržaním, pričom vo vzťahu k zákonom vyžadovanej podmienke vydržania uvedenej v ust. § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorou je nepretržitá držba veci po dobu desať rokov pokiaľ ide o nehnuteľnosť uviedol, že do tejto doby je potrebné v danom prípade započítať aj dobu, po ktorú mali vec v držbe právni predchodcovia žalovaného (§ 134 ods. 3 Občianskeho zákonníka); žiadne bližšie skutkové či právne okolnosti súvisiace so záverom, že žalovaný nadobudol spornú nehnuteľnosť vydržaním, súd prvej inštancie v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku neuviedol. Vychádzajúc z Osvedčenia o dedičstve sp. zn. 15D XXXX/XX, O. XXX/XX, vydaného Štátnym notárstvom v X. v dedičskom konaní po poručiteľovi K. S., manželovi S. S., rodenej H. dospel odvolací súd k záveru, že odvolacia argumentácia žalobcu, že žalovaný nemohol nadobudnúť spornú nehnuteľnosť vydržaním, pretože neboli splnené zákonom vyžadované predpoklady vydržania je opodstatnená a to z toho dôvodu, že účastníčkou uvedeného dedičského konania bola aj S. S., rodená H. (manželka poručiteľa), ktorá ako osoba priamo zúčastnená pri uzatváraní Kúpnej zmluvy zo dňa 22. 06. XXXX musela mať v čase konania predmetného dedičského konania vedomosť o tom, že sporná nehnuteľnosť, ktorá bola predmetom Kúpnej zmluvy zo dňa 22. 06. XXXX už nemôže tvoriť predmet dedičstva, a preto nebola splnená podmienka dobromyseľnosti vo vzťahu k právnym predchodcom žalovaného, ktorých doba držby mala byť v zmysle ust. § 134 ods. 3 Občianskeho zákonníka podľa súdu prvej inštancie započítaná do doby nepretržitej držby žalovaného, ktorá je v zmysle ust. § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka desaťročná.

29. Na základe uvedených skutočností odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 388 CSP zmenil tak ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku konštatujúc, že v súvislosti so zmenou rozsudku súdu prvej inštancie v merite veci došlo aj ku zmene rozhodnutia súdu prvej inštancie v časti o trov konania (aj keď z iných dôvodov ako namietal v odvolaní žalovaný), ktoré nebolo vo výroku II. rozhodnutia súdu prvej inštancie vo vzťahu k výroku I. správne, čo znamená, že žalovaný správne namietal, že nie je možné o trovách konania rozhodovať podľa jednotlivých etáp - častí prvoinštančného či odvolacieho konania, ale podľa výsledku sporu je potrebné o trovách konania (prvoinštančného a odvolacieho) rozhodovať ako o celku.

30. O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 3 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a ust. § 262 ods. 2 CSP, tak že žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 % do 3 dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania. Spodná časť formulára

31. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
- b) kto ho robí,
- c) ktorej veci sa týka,
- d) čo sa ním sleduje a
- e) podpis.

(§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Strany konania majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z.z.).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa predchádzajúceho odseku neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.